

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΟΔΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36

ΚΑΙ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ

15 ΛΕΠΤΑ 15

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΙΤΣΗΣ

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Έν Ελλάδι έτησία Δρ. 8

— εξάμηνος » 5

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ έτησία Φρ. 12

— εξάμηνος » 7

ΕΚΔΙΟΤΑΙ

ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.— Η 'Αθηνά (μετ' εικόνας) υπό Χαρικλίου.— Κοινωνικαί σελίδες υπό Η.— Έπιστημονικαί ανακοινώσεις υπό Φ. Πρίντιτς.— Η Σελήνη εις απόστασιν ενός μέτρου. 'Απάντης Κ. Φλαμμαρίωνος υπό Φ. Π.— Η φλογέρα (παράδοσις) μετ' εικόνας υπό Θ. Τζαβέλλα.— Μωσαϊκόν, υπό Χ. Ρεμβόλγη.— 'Ελληνικόν θέατρον.— Πρό τής εικόνας του 'Ερμού, υπό Α. Γιακουμίδου.— Ρεμβασμός υπό Στ. Μπράνια.— 'Ο τάφος του Φωσκόλου (μετ' εικόνας).— Αινίγματα.— Αλληλογραφία τής «Φύσεως».— Αγγελίαι.

Τό άγαλμα του-
το είναι ύψος 1,05
και έκ πεντελησίου
μαρμάρου με λίαν
εστίλωμένην τήν
επιφάνειαν. Εύρέ-
θη δέ σχεδόν άρ-
τιονώς βλέπει του-
το ό άναγνώστης.

18 Δεκεμβρίου
1880. 'Αλησμόνη-
τος ήμέρα ήτις
συνεδέθη με γεγο-
νός, όπερ εάν δέν
κατέστη σημεϊον
μεγάλου γεγονό-
τος του πεπολιτι-
σμένου κόσμου, ό-
μως τήν ανάμνησιν
αυτής ή έπιστήμη,
και τής ιστορίας
ή σελίς, χρυσοίς θ'
αναγράψη γράμμα-
σι. Δέν είναι μέ-
γας θησαυρός άρ-
χαιας ευκλείας, ή
ανεκτίμητον μνη-
μεϊον των ήμερών
του μεγαλείου! Εί-
ναι μόνον εικών έμ-
φανίζουσα πρό των
έκπεπληγμένων όμ-
μάτων του θαυμα-
στου τήν θείαν Ι-
δέαν του άριστουρ-
γήματος των αιώ-
νων, όπερ ένεφανί-
σθη εις των ήμιθέ-
ων τας γενεάς, ά-
μα ως ή χειρ του
Φειδίου απέμακρυ-
νε τήν αύλαϊαν, ό-
πως καύση έξ όνό-
ματος των λαών
της 'Ελλάδος τό
άγνόν τής λατρεί-
ας θυρίαμα.

Είται μικρο-
γραφία, δίδουσα ά-
φορμήν εις τόν θε-
ατήν να πλάση με-
γαλοπρεπή εικόνα

της 'Ακρόπολεως,
να άποθαιμάση τόν
Παρθενώνα της, αι
να εισέλθη έν αυτώ
όπως γονυπετήση
πρό τής χρυσελε-
φαντίνης θεάς, να
αποθεωθή πρό του
μεγαλείου, να λα-
τρεύση τό θεϊον
κάλλός, ν' άσπασθη
με τρέμοντα χει-
λη τήν εξιδανικευ-
ομένην ύλην, να
παραστή πρό τής
μορφής του έκ-
θαμβούντος φω-
τός, πρό τής ει-
κόνας του έκπλήσ-
σοντος ώραιου.

Τό άγαλμα του-
το είναι τό έλεος
της ελληνικής γής,
ήτις έκ των σπλάγ-
χνων της προσφέ-
ρει ούτω ήμϊν τήν
παρηγορίαν, ήτις
χορηγεϊ μικράν μι-
κροτάτην άκτίνα
του χουσου εκεί-
νου ήλιου του Παρ-
θενώος, όστις ως
ούράνιον φώς των
ήρώων τήν πατρί-
δα περιέβαλλε με
τας λάμψεις του.
Είται συμβολικός
δάκτυλος τό άγαλ-
μα τουτο, δεικνύ-
ων τόν άθάνατον
ναόν τής παρθέ-
νου, τόν έπίγειον
οϊκόν τής πολυού-
χου, τόν θεϊότα-
τον βωμόν, όν έ-
στησεν έν τή γή
της δόξης, πρό του
θείου, ή άνθρωπι-
νη μεγαλοφυία, τό
ιερόν βήμα, έφ' ου
ή άθανασία έστη-
σε της φρονήσεως

Η ΑΘΗΝΑ

τὸν ἀνεκτίμητον θρόνον, καὶ ἴδρυσεν τὸ ἱερὸν θυσιαστήριον, ἐνθα τῆς ἀνθρωπότητος ἡ εὐγνωμοσύνη εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα θὰ προσφέρῃ τὰς νενομισμένας θυσίας. Ἐῖναι μυστηριώδης δάκτυλος, δεικνύων τὸ μέγα κειμήλιον τῶν λαῶν, τὸν βράχον τῆς Ἀκροπόλεως, ὅστις ἐβάσταξε τῆς φρονήσεως καὶ τῆς ἀληθείας τὸν ναόν, οὐ τῶν ἀθανάτων συντριμμάτων ἀναμνησκόμενος τὸ εὐσεβὲς προσκύνημά του, νέος τις συμπαθὴς Ἰουλιανὸς μακρόθεν θ' ἀνεφώνει, «Πηγὰς μὲν οὖν ὀπόσας ἀφήκα δακρῦναι»!

Χαριστὸς.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἐἵμαι ἀσεβὴς λοιπὸν πρὸς κοινωνίαν, ἥτις πνίγει τὰ θύματα εἰς τῆς θεῆλλης τῆς τοῦ ψυχροῦς ὄμβρου, καὶ καταβυθίζει εἰς τὴν ἀφάνειαν, τὸν μαρμαρόν, τὴν λήθην.

Κοινωνία πάχουσα, γογγύζουσα ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἰσχύος, καὶ ζῶσα μὲ τὰς ἀσθενείας τῶν μαλακίων, μὲ τὰς ὀρέξεις τῶν τίγρεων, μὲ τὴν ἀθλιότητα τῶν ἀγρίων, μὲ τὰς ἀνάγκας τῶν παρασίτων! Ἴδού τῆς φιλοδοξίας τῆς ἡ διπνεκῆς μέριμνα.

Κοινωνία ἀποτελούμενη ἐκ τῶν ἀναισθητῶν τῆς πλαστοουργίας ὑπάρξεων, καὶ τῶν ἀθλίων αὐτῆς ἀτυχημάτων. Ἡ ἰσχύς τοῦ πλουσίου ὠρύσσει ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς, τῆς πλεονεξίας τὰ λάφυρα, ἐνῶ τοῦ πένντος ὁ βίος ὑπομένει ἀγογγύστως τοῦ ἐλεεινοῦ τούτου ὄντος τὴν δεσποτείαν, εἰς ὃ προσφέρει μετὰ δακρῦν, χάριν τοῦ ἄρτου, τὸν ἀρραβῶνα τοῦ μέλλοντος τοῦ.

Ἴδού τίνος ἐνέσπειρε ἡ μοῖρα, ἡ ἀτυχία, θεότις τις ἴσως, εἰς τὴν κοινωνικὴν εὐημερίαν.

Θεότις!... ἥτις δὲν ἀπέκρυψε τὸν ἥλιον ἀπὸ τῶν φυτῶν καὶ τὴν δρόσον ἀπὸ τῶν δένδρων ἥτις δὲν ἀφῆρεσεν ἀπὸ τῶν ἀνθέων τὴν δύναμιν τοῦ ἐρᾶν, καὶ ἀπὸ τῶν μικρῶν ζωοφύτων τὸ αἶσθημα τοῦ καθήκοντος. ἀπὸ ἡμᾶς ὅμως ἀφῆρασεν ἴσως πᾶν ὅ,τι ἔθεωρῶμεν ὡς προῖκα διὰ τῆς εὐδαιμονίας τὸν ἀρραβῶνα. Θεότις! ἥτις μᾶς ἐνέδωκε ψυχὴν λαμπροτέραν τοῦ φωτός, εὐκινητοτέραν τῶν ἀνέμων, πλανωδεστέραν, ἀείποτε ἀπλόστον, ἐμφροντιν, ἀγωνιώσαν, ζητοῦσαν ἐκτὸς αὐτῆς τῆς συντηρήσεως τὴν τροφὴν, ποθοῦσαν, ἀείποτε ἐλπίζουσαν. Θεότις! ἥτις μᾶς ἐνέκρυψε ἐν τῇ καρδίᾳ τὸν θησαυρὸν τοῦ πάθους, καὶ τὴν ἰσχύν, ὥστε νὰ μὴν ἀποκάμνωμεν μὲ τὴν ἀναζήτησιν ἀνυπάρκτου ἀγαθοῦ, ψευδοῦς εὐτυχίας. Θεότις! ἥτις διὰ τοῦ μεγαλείου τῆς ἀπαγορεύει νὰ δυσπιστήσωμεν εἰς τὸ ἄρκετὸν τῆς προνοίας τῆς. Πλὴν, ἴσως ἀγνοῶμεν ταύτην, ἀλλὰ ἀπεκάλυψεν ἡμῖν δόλοκλῆρον τὴν μορφήν τῆς, τὴν πνευματικὴν τῆς εἰκόνα ἐν ὑλικῇ μυστηριώδει περιβολῇ, ὅπως κατανοήσωμεν πληρέστερον τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν λατρείαν; ἴσως ἀπέκρυψε ταύτην ἀπὸ τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων, ἀλλὰ μίπως δυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν τὴν θεῖαν βουλήν ἐκείνου, οὐ κατέστημεν πιστὴ εἰκόνα;

Θεότις! προσμειδῶσα ἐν μέσῳ χρυσῶν νεφελῶν, ἀποστελλουσα ἡμῖν οὐράνιον αἶθρα, δι' ἧς νὰ φθάσωμεν πρὸ τοῦ ὑψίστου αὐτῆς θρόνου, ἀλλ' ἐπελάθου νὰ προσθέσῃ εἰς τὸ ἀτυχὲς σαρκίον καὶ τὰς πτέρυγας.

Θεότις! περικαλύπτουσα τὸν ὄραον οὐρανὸν μὲ τῆς φύσεως τὴν λαμπρότητα, ἀπλώνουσα ὄριζοντας, ἐξαποστελλουσα ἀνέμους ἀνά τὸ σύμπαν, οφτινικές φαίδρύνουσι καὶ ἀποψύχουσι τὰ ὄντα, ζωο-

γοννοῦσι καὶ μαραίνουσι ἀμα τὰ ἄνθη. Θεότις! διαχέουσα τὴν πῶ καὶ τὸ λυκόφως εἰς τὸ ἀπειρον, καὶ ἀνατρέπουσα πάλιν αὐτὰ διὰ τῶν καταγιγῶν ἀφινες καθιστῶσιν ἡμᾶς προπετεῖς, παρέχουσα ἅμα τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, ἐνῶ μετ' ὀλίγον θ' ἀπολέσωμεν καὶ ταῦτα εἰς ὀμιχλώδεις ἡμέρας καὶ εἰς σκιερὰς νύκτας. Θεότις! προκίσασα ἡμᾶς μὲ τὸ χάρισμα τῆς θείας εἰκόνας, ἀναμίξασα τούτο μὲ τὸν δακρύγελον καὶ τὴν ἀπάθειαν.

Οἱ χεῖμαρροι ὀλοφύρονται καὶ εἶτα ἁρμονικῶς τὴν ὑμνοῦσι τῆς ἐρήμου αἱ ἔλαφοι βρέμουνι κλαυθμηρῶς, καὶ εἶτα ἀτενίζουσι τὸν ἥλιον μὲ μυστηριώδεις τι συναίσθημα τοῦ θείου ἐλέους· οἱ ἀνεμοὶ ψάλλουσι, ἡ αἶρα γελᾷ καὶ θρηνεῖ ἡ φύσις πᾶσα ἐκπέμπει ἀλλοκότους, μυστηριώδεις, ἀπεριγράφτους θορύβους, βομβοῦντας εἰς τὰς πεδιάδας, τοὺς ποταμούς, τὰ ὄρη οἱ κολοσσαῖοι παγετοὶ τρίχουσι εἰς τοὺς ἀποτόμους βράχους. αἱ δὲ χιόνεις κρημνίζονται μετὰ βοῆς συμμίνγνυται μὲ τὴν ἀφῶνον ἄμμον τῆς θαλάσσης, ἥς τὸ κύμα μετὰ πατάγου πλήττει τοὺς κρημούς, ὅπως τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ ὑποκύψωσιν, καὶ τὰ δένδρα νὰ χωρισθῶσι τῶν ριζῶν των, αἷτινες προσεπάλαιον διπνεκῶς μετὰ τῶν ἐντοσθίων τῆς γῆς.

Πανταχόσε κρῆμα δυστυχίας καὶ χαρᾶς· τὸ ρεῦμά δὲ τῶν αἰώνων παρατηρεῖ ἡ θεότις αὐτὰ διερχόμενον πρὸ αὐτῆς, ἀπάγον τοὺς κόσμους μετὰ τῶν γενεῶν των, ἵνα τοὺς βυθίσῃ εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἵνα τοὺς παραδώσῃ εἰς νέον βίον, ὃν δὲν κατέστησεν τὸν θνητὸν ἀξίον νὰ γνωρίσῃ... Ἀκαταμάχητος δύναμις ὄθει ἡμᾶς εἰς νέας μεγάλας ιδέας, ὃν τὴν ἀξίαν καίτοι γνωρίζομεν ἀσυμβίβαστον πρὸς τὰς ἀτομικὰς ἀνάγκας, ὅμως ἀποσπώμεθα τῆς ἀρχαίας ἀκτῆς, ὅπως ριφθῶμεν εἰς τὸ ἀχανὲς τοῦ ἀπείρου ὠκεανοῦ τῆς ματαιότητος.

Τὸν προορισμὸν ἡμῶν ἀγνοοῦτες ἀπαυδῶμεν μελετώντες τὸν ἑαυτὸν μας· μόλις δὲ ἐρχόμενοι εἰς συνάφειαν μὲ ὑψηλὸν τι ἀγαθόν, περιπίπτομεν ἀποκαμίντες, εἰς τὸν πεζὸν προορισμὸν, καθ' ὃν ἀρχόμεθα πάλιν τοῦ μετὰ τῆς σκιᾶς μας διαλόγου, ἀδυνατοῦντες τότε νὰ πλάσωμεν θρησκείαν κατὰ τὰς θείας τῆς ψυχῆς διατάξεις.

Τείνομεν εἰς ἀπλοστέρας καὶ ἰσχυροτέρας ιδέας, ἀπορροεῦσας ἐκ τῆς ἐπιγείου τῆς ζωῆς συνθήκης, ἀλλ' ἡ ἔφεσις αὐτὴ ἐξατμίζεται ὡς ἄρωμα, ὡς παροδικὴ δρόσος.

Καὶ μὲ τὸν ὁμόφρονον αὐτὸν θρῆνον, ἐνῶ ἐπίομεν πάντες ἐκ τοῦ μικροῦ τῆς ἀπογοητεύσεως κύλικος, δὲν ἀπατόμεθα ἐξ ἴσου· φεῦ! ἴσως ἡμεῖς πλάττομεν τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ κόσμου ψυχικὴν ἀπονέκρωσιν, ἀλλ' ὁ μέγας πλάστης, ἡ θεότις αὐτὴ διατὶ παρεχώρησεν ἡμῖν τὸ δημιουργικὸν τοῦτο δικαίωμα, ὥστε νὰ σχηματίζωμεν καὶ νὰ πλάττωμεν, ὅσων τῆς ἀπελπισίας ἡ χεὶρ παρουσιάζει τὸ μοιραῖον πρότυπον.

Τοῦ πένντος τὰ ὄντα ἀντηχοῦσιν ἐκ τῶν γογγυσμῶν τῆς δυστυχίας, ἐνῶ τὰ τοῦ πλουσίου μετασχηματίζουσι τούτους εἰς παιδιὰς τῆς φαντασίας. Εἰς τὴν συντηματικὴν μόνωσιν ζητῶμεν νὰ παρασχωμεν σύντροφον τὸ σύμπαν, εἰ δυνατόν, ἀλλὰ γνωρίζομεν διὰ τίνων πρὸς τοῦτο νὰ ἐνωθῶμεν δεσμῶν; γνωρίζομεν τὸ πραγματικὸν αὐτοῦ μέρος, τὸ μὴ ἐκμυδενίζομενον, τὸ μὴ μεταβαλλόμενον εἰς ἀτμοῦς εἰς καταστροφὴν, εἰς ἀφάνειαν;...

Η.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Ἐκρηκτικαὶ ὕλαι.—Ἡ πυρίτις.—Ἀναγκάσιον κακόν.—Ἡ ἐπιβουλή τῆς πυρίτιδος.—Καταχθόνιος μηχανή.—Πυροκροτικὰ ἄλατα.—Ἡ νιτρογλυκερίνη.—Ἡ πικρίτις.—Αἱ βόμβαι.—Ἡ μελινίτη καὶ ἡ δυναμίτις.—Τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Ὅποτε κατὰ τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα, ὁ κληρικὸς ἀγγλος Ρογέρους Βάκων ἀνεκάλυπτεν, ὅτι μίγμα ἐξ ἄνθρακος θείου καὶ νίτρου παράγει ζωηρὰν ἐκρηξίν, ἐὰν πλησιάσωμεν εἰς αὐτὸ ἀνημμένον ἄνθρακα, ἀναντιρρήτως δὲν ἠνέστη τὴν σπουδαιότητα, ἢ μάλλον τὰς συνεπειὰς τῆς ἀνακαλύψεώς του ταύτης, αἷτινες παρ' ἐλπίδα ὑπῆρξαν καὶ δι' αὐτὸν ἀρκούντως δεινὰ· διότι καταγγελλεῖς ἐπὶ μαγγανείας καὶ διαβολικῆς συνεργείας, ἐτίθη εἰς τὰς φυλακάς, ὅπου διήλθε μέγα μέρος τῆς ζωῆς του.

Ἐτερος μοναχός, γερμανός, βραδύτερον, ὁ Βερθόλδος Σβάρτζ, θελήσας ἐν ἔτει 1350 νὰ ἐπαναλάβῃ ἐν Κολωνίᾳ τὰ πειράματα τοῦ Βάκωνος, προεκάλεσεν ἀπροσδοκῆτως τρομερὰν ἐκρηξίν, ἥτις ἐφόνησε τὸν δυστυχῆ διερευνητὴν τῆς διαβολικῆς τότε θεωρουμένης τέχνης καὶ κατέρριψε μέρος τῆς μοῖνης, ἐνθα διέμενεν. Ἐκτοτε ἡ πρόοδος τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης ἐβῆ βραδέως ἐπὶ μακρὰς σειρὰς αἰώνων, διότι ἡ κατασκευὴ τῆς πυρίτιδος ἐπέτελεσε στάσιμος, μόνον δὲ τὰ διὰ τὴν χρησιμοποίησιν ταύτης ὄργανα (πυροβόλα καὶ τηλεβόλα) ὑπέστησαν συνεχῆ τελειοποίησιν.

Ἡ ἐφεύρεσις τῶν τηλεβόλων, ἠκολούθησεν ἐν τούτοις κατὰ βῆμα τὴν πρόοδον τῆς πυρίτιδος. Τὸ πρῶτον ἐποικήσαντο χρῆσιν αὐτῆς ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὸν 14' αἰῶνα, εἰς τὴν μάχην τοῦ Κρεσὺ (1347).

Τὰ πρῶτα τηλεβόλα, κατασκευάζοντο τὸ πρῶτον διὰ μεγίστων χυτῶν σιδήρων ἢ χαλκῶν, στηριζομένων ἐπὶ ξυλίνων ἀκινήτων ἐδρῶν, καὶ μετὰ ταῦτα κινήτων, ἐπὶ Καρόλου Η', εἶτα δὲ κατασκευάσαν τοιαῦτα ὀρειχάλκινα, ραβδωτὰ, χαλύβδινα καὶ τέλος ὀπίσθησεν.

Βραδύτερον, ἐπὶ τῆς βασιλείας Καρόλου ΣΤ', ἤρχισαν νὰ ποιῶσι χρῆσιν τοῦ στομιτοζοῦ (1). Τοῦτο δὲ βαθυμῶδον ἀπὸ τελειοποιήσεως εἰς τελειοποίησιν, ἢ κάλλιον εἰπαῖν, ἀπὸ μηχανώσεως εἰς μήκυνσιν τοῦ ὄγκου αὐτοῦ, μετεβλήθη εἰς μουσκέτον, τυφέκιον, ραβδωτὴν καραβίαν, καὶ τέλος εἰς ὄπλον Σασεπῶ, ὄπλον Γρά καὶ ὄπλον Λεμπέλ.

Ἄλλὰ, ἐπαναλαμβάνομεν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν μετασχηματισμῶν τούτων τῶν πολεμικῶν ὄπλων, ἐπὶ πέντε περίπου αἰῶνας, ἡ σύνθεσις τῆς πυρίτιδος διέμενεν σχεδὸν ἡ αὐτὴ, ὡς εἶχεν κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνακαλύψεώς της.

Ἡ πυρίτις ἐχρησιμοποιήθη ὁσάυτως ἐν τῇ στρατιωτικῇ τέχνῃ, εἰς τὴν προπαρασκευὴν ὑπονόμων προωρισμένων διὰ τὴν ἀνατιναξίν φρουρίων, τειχῶν, πύργων, κτλ. Πλὴν, ἡ χρησιμοποίησιν πρὸς τοῦτο ποσότης τῆς πυρίτιδος ἦτο σημαντικωτάτη καὶ ἐχρειάζοντο πολλακίς ἑκατοστῆς χιλιάδες χιλιόγραμμα, ὅπερ συνήθως ἐπέφερε δυσχερείας πολλὰς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν πολεμικῶν σχεδίων.

Ἄφ' ἑτέρου δὲ αἱ δολοφονικαὶ δι' ἐκρηκτικῆς πυρίτιδος ἀπόπειραι, κατέστησαν ἐπίσης δυσκολώταται ἕνεκα τῆς ἀπαιτουμένης μεγάλης ποσότητος τοιαύτης.

Ὅτε οἱ συναμῶται ἐπεχείρησαν ν' ἀνατινάξωσι τὸ ἀγγλικὸν Κοινοβούλιον τῷ 1605, μετέχειρίσθησαν ἀρκετὰ βυτία πυρίτιδος, αἷτινα συνεσώρευσαν ἐν τοῖς ὑπογείοις αὐτοῦ. Εἶναι δὲ πασίγνωστον, ὅτι ἡ ἀπόπειρα αὕτη ἀπέτυχεν ἕνεκα τῆς προσωπικῆς συμπαθείας καὶ ἀγαθότητος τῆς ψυχῆς ἐνὸς τῶν συναμῶτων πρὸς ἕνα τὸν φίλων του, ὃν καὶ εἰδοποίησε περὶ τούτου δύο ὄρας πρὸ τῆς ἐκρήξεως.

(1) Στομιτοζον, arguobuse, θραυλλιδόφορον, τροχοφόρον, ἢ ἀεροτόνον, ἐκπίμπον διὰ τοῦ συντεθλαμμένου, πεπυκνωμένου ἀέρος τὴν βολίδα.

Ἡ Ἀγγλία φημιζεται ὡς χώρα τῶν τοιούτων παραδόσεων. Ἀπὸ τοῦ ἔτους δὲ 1605 καὶ ἐντεύθεν, ὁσάκις ὁ βασιλεὺς ἢ ἡ βασίλισσα ἐμελλε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Κοινοβούλιον, ὁ λόρδος κοιτωνάρχης, ἀκολουθούμενος παρὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ καὶ ἐξ ἀποσπάσματος χωροφυλάκων, ἐπισκίπτεται δύο ὄρας πρὸ τῆς ἐναρξέως τῆς συνεδριάσεως τὰ ὑπόγεια αὐτοῦ.

Ἡ ἐκσφενδονισθεῖσα δαίμονος μηχανὴ κατὰ τοῦ πρώτου ὑπάτου, τοῦ Ναπολέοντος Α', τῇ 24 Δεκεμβρίου 1800, συνίστατο ἀπὸ διτρώχου ἀμαξίου, πεπληρωμένου διὰ πολλῶν βυτίων περιεχόντων πυρίτιδα μετὰ τεμαχίων σιδήρου καὶ μολύβδου. Ὡς γνωστὸν δὲ, ἡ ἐκρηξὶς αὕτη ἐπέτυχεν μόνον εἰς τὸ νὰ φονεύσῃ μέγαν ἀριμόν ἀνθρώπον, ὄλις ἀθῶων, καὶ περιέργων διαβατῶν.

Ἡ μηχανὴ αὕτη ἦτο φυσικῶς συσκευὴ χονδροειδεστάτη ἐν παραβολῇ πρὸς τὰς συγχρόνους ἐκρηκτικὰς βόμβας, τὰς λειτουργούσας διὰ χορδιστικοῦ ἐλατηρίου ὁμοίου τῶν ἐν τοῖς ὄρολοιγοῖς.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, ἡ χημεία ποιήσασα ἀρκετὰς προόδους, ἀντικατέστησεν τὴν παλαιὰν ταύτην μέθοδον. Ὁ καθηγητὴς Χόβαρντ ἀνακαλύπτει τὰ πυροκροτικὰ ἄλατα, καὶ ἐτη τινα βραδύτερον ὁ χημικὸς Χένελλ ἀποθνήσκαι κεραυνολογούμενος ἀπὸ τινος ἐκρήξεως πυροκροτικοῦ ἄλατος τοῦ ὕδραργυρου. Ἡ ιδιότης αὕτη τοῦ πυροκροτικοῦ ἄλατος χρησιμοποιοῦται ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν καψυλίων, καὶ τὰ διὰ καψυλίων ὄπλα ἀντικαθίστανται τὰ διὰ λίθων μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐν χρήσει. Ἡ πρόοδος αὕτη ἐπέφερε τὴν μεγάλην τελειοποίησιν τῆς πολεμικῆς τέχνης.

Τὸ πυροκροτικὸν ἄλας τοῦ ὕδραργυρου ἔχει ἐκρηκτικὴν δύναμιν ἑκατοντάκις μείζονα τῆς πυρίτιδος. Οὕτω βλέπομεν τὴν 14 Ἰανουαρίου 1858 τὸν Ὀρσίνην καὶ τοὺς συνωμῶτας αὐτοῦ, ἀποπειρωμένους νὰ δολοφονήσωσι τὸν Ναπολέοντα Γ', διὰ τῆς χρήσεως, οὐχὶ πλέον παμμεγέθους ἐκρηκτικῆς καταχθονίου μηχανῆς, ὡς συνέθη κατὰ τὸ 1880, ἀλλὰ δι' ἀπλῆς βόμβας πεπληρωμένης διὰ πυροκροτικοῦ ἄλατος τοῦ ὕδραργυρου.

Ἐν ἔτει 1847, ὁ χημικὸς Πελοῦξ ἀνακαλύπτει τὴν νιτρογλυκερίνην, εἶτα δὲ, σχεδὸν κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ὁ Σχημπάιν ἀνεκάλυπτεν τὴν νιτροξυλίνην καὶ τὴν βαμβάκοπυρίτιδα. (4)

Ἐκτοτε ἡ χημεία τῶν ἐκρηκτικῶν ὕλων εἰσῆλθεν εἰς νέον στάδιον καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀναφαίνεται ἰδιόκληρος σειρὰ ἐκρηκτικῶν προϊόντων. Κατεσκευάσαν ἐκρηκτικὰς ὕλας διὰ ξύλου, παχάρους, ἀμύλου, ἀχύρου, χάρτου, κυανογόνου, (cyanures) καὶ διὰ πολλῶν ἄλλων ὀργανικῶν οὐσιῶν.

Καὶ αὕτη δὲ ἡ ιδιότης τῶν ἐκρηκτικῶν τούτων οὐσιῶν, καὶ ὁ κίνδυνος τῆς ἐπεξεργασίας των, ἐπὶ πολὺ παρεκώλυσαν τὴν βιομηχανικὴν αὐτῶν πρόοδον.

Ἄφ' ἑτέρου εἶχε καταστῆ ἀδύνατος ἡ χρῆσις των τότε εἰς τὴν πολεμικὴν τέχνην, διότι τὰ ὄπλα ἐφθίροντο καὶ κατεστρέφοντο πρὸ τῆς ἐκσφενδονίσεως τῶν βλημάτων καὶ πολλακίς ἠλλοιοῦτο καὶ αὕτη ἡ πυρίτις πρὸ τῆς χρήσεως αὐτῆς.

Ἐκτοτε οἱ χημικοὶ ἠναγκάσθησαν ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ καταστήσωσι τὰς οὐσίας ταύτας μάλλον εὐχρηστούς, καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἐλαττώσωσι τὴν καταστρεπτικὴν αὐτῶν δύναμιν. Ὡς ἀποτέλεσμα δὲ τῆς ἐνεργείας των ταύτης, κατορθώθη νὰ ἐφεύρωσι τὰς νεωτέρας πυρίτιδας, ἧτοι τὴν μελινίτην καὶ τὴν ἀκαπνον πυρίτιδα.

Τὸ περικόν οὗ εἰσῆλθε καὶ αὐτὸ μετ' ὀλίγον εἰς τὴν σειρὰν τῆς κατασκευῆς τῶν πολεμικῶν ἐκρηκτικῶν προϊόντων. Τοῦτο ἰδίως ὀφείλεται εἰς τὰ ἀποτελέσματα πειραμάτων γενομένων ἐπὶ δλόκληρον σειρὰν ἐτῶν.

(4) Ἐκπυρόκροτον προῖον ἐκ τῆς ὀράσεως των ὀξειδοποιῶν οὐσιῶν ἐπὶ τὰ ξύλα.

Η μεγάλη έκρηξις ή γενομένη εις την πλατείαν της Σορβώνης, τῆ 16 Μαρτίου 1869, οφείλεται, ως γνωστόν, εις την τυχαίαν ανάφλεξιν μιᾶς ἀμάξης περιεχοῦσης ποσότητα πικρικοῦ ποτασίου ὀξέος, ἥτις εἶχε προορισθῆ διὰ τὰ πειράματα τῆς πληρώσεως ὀβυζίων. Ἡ οἰκία δλοκλήρως κατέπεσε, αἱ παρακείμεναι διεσπάργησαν, πέντε ἄτομα ἐφονεύθησαν, τρία κατεμελλίσθησαν, κεφαλὴ δὲ τῆς ἐκσφενδονισθεῖσα μακρὰν ὑπὸ τῆς ἐκρήξεως, διήλθε τὴν πλατείαν καὶ εἰσῆλθε διὰ τῶν ὕλων τῆς θυρίδος εἰς τὴν οἰκίαν μιᾶς πλυντρίας.

(Ἐπεται τὸ τέλος). **Φ. Πρίντζεζης**

Η ΣΕΛΗΝΗ ΕΙΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΝ ΕΝΟΣ ΜΕΤΡΟΥ

(Συνέχεια)

Εἶναι δυνατόν νὰ κατασκευασθῶσιν ἰσχυρότερα τηλεσκόπια τῶν ὑπαρχόντων ;

Βεβαίως, εἶναι δυνατόν, καὶ μάλιστα κατασκευάζονται ἤδη τοιαῦτα διαρκῶς, ἰδίως ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις.

Τοιαῦται ἀπόπειραι οὐδέποτε παύουσιν, ἢ δὲ πρόδος αὐτῶν βαίνει καλπάζουσα ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων φαίνεται. Τὸ ἰσχυρότερον τηλεσκόπιον τοῦ κόσμου ἦτο, ἐν ἔτει 1874 τὸ τοῦ κ. Νεβάλλ, ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπερ εἶχε 0, μ. 63 διαμέτρον. Τὸ ἐπὶ δὲ ἔτος κατασκευάσαν ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τὸ τοῦ Ἀστεροσκοπείου τῆς Οὐασινγκτῶνης, ὅπερ εἶχε 0 μ. 66 καὶ ὅπερ ἐχρησίμευσεν τῷ 1877 εἰς ἀνακάλυψιν τῶν δύο δορυφόρων τοῦ Ἄρεως. Τῷ 1885 κατασκευάσαν τὸ τοῦ Ἀστεροσκοπείου τῆς Νικαίας, ὅπερ εἶχε 0 μ. 76 διάμετρον. Τῷ 1888 δὲ ἐπέτυχον τὸ τοῦ θρόνου Χάμιλτων, οὗτινος ὁ φακὸς φθάνει μέχρις ἐνὸς μέτρον, 0 μ. 97.

Ἦδη ἐτοιμάζεται φακὸς 1 μ. καὶ 50 διαμέτρου προωρισμένος διὰ τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Σικάγου, καὶ ἴσως τηλεσκόπιον ὁμοίως διαμέτρου, ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν, τοποθετηθήσεται εἰς τὸ νέον ἀστεροσκοπεῖον ἐπὶ τοῦ ὄρους Αἰρενίρα, ἐν Περουβίᾳ, ὅπου ἀναντιρῆτως ἔσται ἀσυγκρίτως κάλλιον τετοποθετημένον ἢ ἐν τινι πόλει, καὶ ἐν τοῖς μειονεκτοῦσι στρώμασι τῆς ἡμετέρας ἀτμοσφαιρας.

Τὰ μέγιστα ὄργανα τῆς συγχρόνου ἀστρονομίας ὁμοιάζουσι πρὸς νέας πύλας φερούσας πρὸς θαυμασίας ἐν τῷ ἀπέριφ ἀνακαλύψεις. Ἡ δὲ πρόδος θὰ ἐξακολουθήσῃ, ἀνευ διακοπῆς, ἀλλὰ βαθμύτων ἔσται δὲ ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ κατασκευασθῆ τὸ γε νῦν ἔχον, διὰ μιᾶς φακὸς, οὗτὶ κάτοπτρον, δυνάμενον νὰ πλησιάσῃ τὴν Σελήνην ὅχι μόνον εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς μέτρον, ἀλλ' οὔτε 10, οὔτε 50, οὔτε 100, οὔτε 500, οὔτε 1000, οὔτε 5000, ἀλλ' οὔτε καὶ 10,000.

Ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ κατασκευασθῆ τηλεσκοπικὸν κάτοπτρον 3 μέτρων διαμέτρου (ἐνὸς ἐπιτυχῆς κάτοπτρον) ὁ μέγιστος ὅρος τῆς μεγεθύνσεως, ὃν αἱ λαμβανόμεναι ἐν τῇ ἐστία τοῦ κατόπτρου τούτου εἰκόνες, ἐν τηλεσκοπίῳ ἔχοντος 25 μέτρων ὡς ἐγγιστα μῆκος, ἤθελον εἶναι, θὰ ἦτο 6,000 μέχρις 7,000 φορῶν. Ἄς εἰπωμεν 8,000 διὰ νὰ εὐχαριστήσωμεν τοὺς σκαπανεῖς τοῦ μέλλοντος ἀρίστουργήματος τῆς Ἐκθέσεως. Λοιπὸν ἡ σελήνη τότε φερομένη ἔγγυς ἡμῶν 8,000 μ. θ' ἀπέχετο περίπου 48,000 μέτρων ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ παρατηρητοῦ, ἦτοι 48,000 φορὰς ἀπώτερον ἀπ' ὅσον οἱ ἐργάται τῆς νέας καταπληκτικῆς ἰδέας δυσχουρίζονται.

Ὅστις θέλει πλείονα ν' ἀποδείξῃ, οὐδὲν ἀποδεικνύει, καὶ θὰ ἦτο ὄντως θαυμάσιον νὰ φθάσῃ τις εἰς τοιοῦτον συμπέρασμα.

Καὶ ἐν τούτοις . . . ἐὰν ἠδύνατο τοῦτο νὰ κατορθωθῆ, οἱ ἐπισκέπται τῆς Ἐκθέσεως τῶν Παρισίων δὲν θὰ δυνήθωσι νὰ ὠφεληθῶσι τίποτε, διότι εἰς Παρισίους, αἱ διὰ τοῦ μέσου τούτου ἀπολαμβανόμεναι εἰκόνες θὰ φαίνονται οἰκτρῶς καὶ

πολύ ἀσθενέστερον ἢ ἐν τῇ ἐξοχῇ—ἰδίως τῶν διὰ μέσου ὕψηλῶν θέσεων θεωμένων, τῇ βοηθείᾳ τῶν συνήθως τηλεσκοπιῶν μετρίας δυνάμεως.

Ἡ μεγέθυνσις αὕτη δὲν μεγαλύνει μόνον τὴν εἰκόνα τοῦ ἀστέρος, ἀλλ' ἐν ταύτῃ, καὶ ἐν ταῖς ἰδίαις διαστάσεσι ἀπάσας τὰς ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ ἀκαθαρσίας καὶ ἰδίως τὰ κύματα τοῦ θερμοῦ ἀέρος, τὰ ὅποια διαρκῶς περίεξ ἡμῶν ὑφίστανται. Διότι μετὰ θερινὴν τινα ἡμέραν, ὡς ἐν παραδείγματι, πραγματικὰ ρεύματα ἀέρος, ἀόρατα τῷ γυμνῷ ὀφθαλμῷ, ἐπικάθηται ἢ περιπέττανται ἐλαφρῶς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἰδαφους, τῶν τοίχων τῶν οἰκιῶν, τῶν στεγῶν, καὶ ὄλων ἐκείνων τῶν ἀντικειμένων, ἅτινα θερμαίνονται διαρκούσης τῆς ἡμέρας. Τοῦτο δὲ παρατηροῦμεν ὁσῶς πλησιάζομεν τοὺς ὀφθαλμοὺς μας εἰς ἀστρονομικὸν τι ἐργαλεῖον ἀρκούντως ἰσχυρὸν· βλέπομεν τ' ἀντικείμενα κυμαίνόμενα ὡς διὰ μέσου διερχομένης ὑδατίνης συνδῶνης. Πᾶσα διαύγεια ἐκλείπει, καὶ δέον ν' ἀρκώμεθα εἰς ἀσθενέστερας μεγεθύνσεις τῶν θεωμένων ἀντικειμένων διὰ νὰ βλέπωμεν καθαρῶς, ἢ ν' ἀναμεινόμεν νὰ ἐπέλθῃ ἡ γαλήνη καὶ ἰσορροπία ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ. Ὅπερ σχεδὸν δὲν συμβαίνει, ἢ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, τὴν πρωῖν, ἅμα τῇ ἐλευσίῃ τῆς γλυκαυγῆς.

Τοιαῦτα τηλεσκοπία τοποθετούμενα ἐν Παρισίαις, ἐν τοῖς κόλποις κονιορτώδους Ἐκθέσεως, φωταγωγημένης καὶ καπνοφόρου, ἤθελον εἶναι ἐντελῶς ἄχρηστα. Καὶ ἂν οὕτως ἔχῃ ἡ ἐπιτυχία τῆς ἀρίστουργήματος τῆς προσεχοῦς Ἐκθέσεως, τὸ ἀριστούργημα τοῦτο καὶ δὲν θὰ ἔχῃ τὸν τόπον του.

(Ἐπεται τὸ τέλος). **Φ. Η.**

Η ΦΛΟΓΕΡΑ

(Παράδοξις)

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Τρεῖς μῆνες εἶχον παρέλθει ἔκτοτε, καὶ οὐδὲν ἐπισημοῦν εἶχε παρουσιασθῆ νὰ διακόψῃ τὴν εὐτυχίαν τῶν δύο ἐκείνων ἐραστῶν, οἱ ὅποιοι τίς οἶδε ὅποια καὶ ὅποια ὄνειρα τοῦ μέλλοντος τῶν ἐβλεπον ἐξελιττόμενα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των ! Ἦτο ἡδὴ Αὐγούστος. Ἡ ἄμπελος ὑπὸ τὸ πυκνὸν καὶ θαλερὸν αὐτῆς φύλλονμα ἀφίνουσα νὰ ὑποφαίνεται ὀροσερὰ σταφυλῇ, ἐπέταττε, δυνάται τις εἰπεῖν, τῷ ἀμπελοργῶ νὰ παρασκευάσῃ τὰ βυτία του, ἵνα δεχθῶσι μετ' ὀλίγων τὸν εὐώδη χυμὸν τῆς, τὸ ξανθὸν καὶ ἡδύ γλεύκος, τὸ νέκταρ τῆς ἀνθρωπίνης ἡδονῆς. Ἡ Ξανθοῦλα εἶχε παύσῃ ἀκουσίως τῆς νὰ ἐπισκεπτήται τὰς λευκάς τῆς ἀμνάδας, πλὴν φεῖ ! μετ' αὐτῆς εἶχε παύσῃ καὶ ἡδύμολπος φλογέρα ν' ἀντηχῆ ἀνὰ τὸ πυκνὸν δάσος ! Μάτην χρυσοποικιλτοὶ αἱ πέρδικες προσεπάθουν νὰ προκαλέσωσι τὸ φλογερὸν αὐτῆς ἔσμα. Ὁ Γεώργιος ἤρξατο ἡδὴ νὰ αἰσθάνηται ζωνρῶς τὴν ἀπουσίαν τῆς προσφιλοῦς του φίλης. Μελαγχολία, σημεῖον πρῶτον, τῶν εὐλικρινῶς τὸ θεῖον ἐκείνο τοῦ ἔρωτος αἰσθημα διερμηνευόντων ἐραστῶν, ἤρξατο νὰ ζωγραφίζεται ἐν τῷ προσώπῳ του, τὸ ὅποιον ἀποβαλὼν τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην καὶ ἀπλὴν τῶν παληκαργιῶν ἡμέραν, παρουσιάζει ὅτε μὲν σημεῖα θνησκούσης διανοίας, ὅτε δὲ ἐξάψιν καὶ ὄργανον μέγαλου νοῦ, καὶ ἄλλοτε ἐπέτρπε θαλερὰ δάκρυα.—Ὁ θεὸς μου ὅποιοι στιγμαί !—νὰ χύσωσιν οὐρανίαν δρόσον εἰς μαραινόμενα βόδα ! Τέλος ὁμως ἡμέραν τινα, ὅτε φλογεραὶ αἱ ἀκτίνας τοῦ Φοῖβου εἶχον ἀναγκάσῃ τὸ ποιμνίον του νὰ ζητήσῃ τὴν ὀροσερὰν τῶν δένδρων σκιάν, δρομαῖος αὐτὸς ἐγκαταλείπει ἐκεῖ τοῦτο, καὶ σπεύδει εἰς τὸ χωρίον διὰ νὰ ἴδῃ τὴν Ξανθοῦλάν του. Τῷ ὄντι δὲ ἡ φιλομενδῆς Ἀφροδίτη φαίνεται ὅτι ἐπροστάτευε τὸν πιστὸν αὐτῆς ὄπαδόν, καὶ ἐνῷ οὗτος διήρχετο παρὰ τὰς ἀμπελοὺς τοῦ χωρίου, ἡ Ξανθοῦλα ἥτις εἶχε μεταβῆ ἐκεῖ νὰ πληρώσῃ τὸν κομψὸν αὐτῆς καλαθίσκον σταφυλῶν, ἐξαλλος προσκαλεῖ αὐτὸν πλησίον τῆς καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τὴν ὀροσερὰν σκιάν τῶν θαλερῶν τῶν κλημᾶ-

των φύλλων κατασβένουσιν ἀμφοτέρω τὸν πόθον των εἰς ὠκεανὸν ὀροσερῶτάτων φιλημάτων !

Τὴν εὐτυχίαν των ὁμως φαίνεται ὅτι ἐξήλωσεν ἡ ἐκεῖ που εὐρισκομένη γείτων τῆς Ξανθοῦλας, Μαρία· καὶ ὅταν ἡ Ξανθοῦλα τὸ ἑσπέρας μετέβη κομίζουσα τοῖς οἰκείαις αὐτῆς τὰ ὀροσερὰ σταφυλῖα, ἀντὶ τοῦ προσδοκώμενου μειδιήματος τοῦναντίον συνήντησε τὸ σκυθρωπὸν τῆς γραιίας μητρὸς τῆς ὄφως, ἢ ὅποια μὲ τὸν ἀστὴρ :

—Ποῦ ἦσουν μωρῆ ; τῆ λέγει.

Ἡ Ξανθοῦλα κατέστη καταπόρφυρος, καὶ μὴ δυνάμενη ν' ἀπαντήσῃ, πρὸ τοῦ ἀπροσδοκῆτον εὐρεθίσαι, ἔστη ἄφωνος !

—Δὲν μιλᾷς αἱ ! Νὰ ματαμάθω διαβόλου τρελλοκώριτο, ὅτι θὰ κουβεντιάσῃς μὲ 'καίνο τὸ Καλιάρικο, καὶ γὰρ σὲ διορθῶω.

Ἡ Ξανθοῦλα ἐπὶ ταῖς τελευταίας ταῦταις λέξεσιν ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ, πλὴν ἡ μήτηρ τῆς πλήρης ὀργῆς τὴν ἠνάγκασε εἰς ἰσχυροῦ βραχισματος νὰ σιωπήσῃ. Τὰ πάντα ὁμως εἶχον γείνει κατόπιν ἔορτης, καὶ οὐ μόνον τὰ κρυφουκοβεντιάσματα ἐπανελήθησαν, ἀλλὰ καὶ συνεντεύξεις μακρὰι ἐλάμβανον χώραν μετὰ τοῦ Γεωργίου, αἱ ὅποια ἠνάγκασαν τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφὸν τῆς Ξανθοῦλας νὰ ἀπαγορεύσωσιν αὐτῇ νὰ μεταβαίη εἰς τὴν ἄμπελον εἰς τοὺς καταπραϊνοὺς ἀγρούς τῆς πλῆον.

Ἐκαστος, ἢ μᾶλλον ἐκάστη, δυνάται νὰ φαντασθῆ τὴν

μὲ τὴν φλογέραν τοῦ ἀδελφοῦ των, ὅστε εἶχον τὴν δυνάμιν ὑπὸ τὸν ἦχον νὰ διακρίνωσι καὶ τὰς λέξεις ἀς αὐτοὺς ἐνεφύσῃ ἐν τῷ παθητικῷ ἐκείνῳ ὄργανῳ τῶν βασιλείων τῶν ἀγρῶν. Οὕτω λοιπὸν καὶ πάλιν οἱ εὐτυχεῖς ἐρασταὶ ἤρξαντο ν' ἀναλαμβάνωσι τὰς ἐλπίδας των, καὶ νέα νὰ πλάττωσιν διὰ τῆς φαντασίας των ὄνειρα.

Νύκτα τινα ὁ Γεώργιος βόσκων κατὰ τὸ συνήθες τὸ ποιμνίον του συνητήθημετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ξανθοῦλας, καὶ ἀφοῦ ἀντήλλαξαν διαφόρους τὸ πρῶτον συνομιλίαις περὶ τῶν προβάτων των, ὁ Γεώργιος ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν συναδελφόν του τῷ λέγει :

—Λοιπὸν 'ρε Κώστα, δὲν θέλεις καὶ σὺ νὰ γίνωμ' ἀδέρφια ;

—Δὲν φταίω ἐγὼ καὶ μὲν, Γεώργη· ἀλλὰ βάνουν φυλακίαις στὸν πατέρα μου, καὶ γι' αὐτὸ δὲν θέλει νὰ σοῦ τὴν δώσῃ τὴν Ξανθοῦλα. Εἶσαι φτωχός, λέγουσιν, καὶ δὲν θὰ περάσῃ καλὰ ἡ Ξανθοῦλα. Καὶ ξέρεις ἐσὺ πόσο τὴν ἀγαπᾷμε ἡμεῖς τὴν Ξανθοῦλα, ἀφοῦ δὲν ἔχομε κα' ἄλλη . . .

—Φτωχός ! . . . Ναι, τὸ ξέρω μὰ ἔχω πλοῦσια καρδιά. καί . . .

—Ναι, καὶ μὲν Γεώργη, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάνω. Μήπως ἐγὼ δὲν θέλω νὰ γίνωμ ἀδέρφια. Ἐσὺ τῆ ξέρεις τὴν καρδιά μου καθὼς ἐγὼ ξέρω τὴ δική σου.

Ἐνῷ δὲ συνομιλοῦν ἀκούονται αἰφνης βεβιασμέναι ὕλακαί

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΤΟΥΣ

λύπην ἥτις κατέλαβε τὴν Ξανθοῦλαν, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν μάλιστα τοῦ Γεωργίου, ὅστις μαθὼν τὰ πάντα παρὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Μαργηῶς καὶ Ἀναστασίας, φίλων τῆς Ξανθοῦλας, ἐζήτησε τὴν χεῖρά της παρὰ τοῦ πατρός της.

Οὕτω λοιπὸν τὰ ὄνειρά των ἤρξαντο τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἐν μέσῳ ἀπάτου λύπης, νὰ σβέννυνται. Ἡ ἀμνάς ἐπαυσε μιμουμένη διὰ τοῦ βελάσματός της τὴν λιγυρὰν τῆς βασιλίσσης τῆς φωνῆν, ὁ δὲ τράγος μελαγχολικὸς ἤδη καὶ αὐτὸς φαίνεται συμμεριζόμενος τὴν θλίψιν τοῦ κυρίου του.

V

Εἶχε παρέλθει ἔκτοτε ἀρκετὸς χρόνος, καὶ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Γεώργιος μόλις δις, μετὰ μεγάλης δυσκολίας, εἶχε κατορθώσῃ νὰ ἴδῃ τὴν Ξανθοῦλάν του, ἀπαξ κρυβεῖς παρὰ τὸν φράκτην τοῦ κήπου, καὶ ἔτέραν φορὰν ὅτε αὕτη μεταβάτα, ὡς συνήθως, εἰς τὰς παννυχίδας, ἀς συναθροίζωμεν αἱ κόραι τῶν χωρίων εἰς μίαν ῥοθῶν ἐτέλουν, ἔδουσαι διάφορα ἔσματα καὶ ἅμα νῆθουσαι τὰ διὰ τὴν προικὰ των λευκὰ ἔρια. Τὴν ἐπομένην μάλιστα τῆς δευτέρας των συνεντεύξεως, πρῶτην ἡδὴ φορὰν ἀπ' ὅτου ἡ Ξανθοῦλα εἶχεν ἐγκαταλίπει τὰ πρόβατά της, ἠκούσθη ἐκ τοῦ ἀντιπεραν βουνοῦ βραδύς, βραδύς, καὶ μελαγχολικὸς ὁ ἦχος τῆς φλογέρας τοῦ Γεωργίου, εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς ὁποίας σκιρτώσα ἐκ χαρᾶς ἡ Ξανθοῦλα ἔπευδε ἐν χαρᾷ μετὰ τῶν ἄλλων νεανίδων, ἀλλ' ἐν ἀγνοίᾳ των, ν' ἀπαντᾷ διὰ περιπαθεστάτου ἔσματος.

Ἡ Μαργηὶ καὶ ἡ Ἀναστασία δὲν εἶπουν ἐννοεῖται ἀπὸ τὰς τοιαύτας παννυχίδας, καὶ τὸσον λέγεται, εἶχον ἐξοικιωθῆ

τῶν ποιμνικῶν αὐτῶν κυνῶν, αἵτινες τοὺς ἀναγκάζουσι νὰ διακόψωσι τὴν συνομιλίαν των, καὶ νὰ τρέξωσι πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπῃθεν αὐταὶ ἠκούοντο. Πρὶν ὁμως προφθάσωσι νὰ ἀλλάξωσι τὰ βήματά των, εὐρέθησαν ἐν μέσῳ δεκάδος ἀτόμων, ἀγνώστων αὐτοῖς.

—Στὸ τόπο, τοῖς λέγει εἰς ἐξ αὐτῶν μὴ κινήθητε, διότι δὲν θὰ ξανακινήθητε ἀπ' τὰ πόδια σας.

Καὶ ταῦτα λέγων προέτεινε κατ' αὐτῶν μακρὴν καρσοφύλη, ἐνῷ οἱ ἄλλοι πλησιάσαντες αὐτοὺς ἤρξαντο νὰ τοὺς ἀφοπλίσωσιν. Ἡ ἐφοδος ἦτο τὸσον αἰφνῆδιος, ὅστε ὅχι μόνον ν' ἀντιστῶσιν οἱ δύο, γενναῖοι ἄλλως τε, ἐκείνοι βοσκοί, ἠδυνήθησαν ἀλλ' οὐδὲ νὰ συνέλθωσιν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ ταραχῆς, εἰς ἣν ὄλων ἀπροσδοκῆτως ἐνέπεσον.

Οἱ ἀγνώστοι ἐκεῖνοι, δὲν ἀμφιβάλλω ἀναγνώσά μου, ἐνόησαν, ὅτι ἦσαν κλέπται προῖον δυστυχῶς τοῦ τόπου μας, οὐχὶ σμικρῶς βλαβερὸν. Ἡ πρώτη των ἐργασία ἐννοεῖται, ὅτι ἦτον νὰ ἐξασφαλίσωσιν ἐκείτους ἀπὸ ἐνδεχομένης τινὸς ἀποπειρας τῶν αἰχμαλώτων των, ὅπερ καὶ ἐπέτυχον, ἀφοῦ ἔδωσαν αὐτοὺς διὰ τοῦ λιταρίου, ὅπερ πάντοτε ἔφερον μαζὺ των. Ἐπειτα δὲ, ὡς ἀγαθοὶ ἰδιοκτῆται, ἐχώρασαν τὰ καλλίτερα πρόβατα ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ποιμνίων, καὶ ἀφοῦ παρέβδσαν ἐπὶ κλαδῶν ἐλάτης ὑπὸ τὴν σκιάν παχίας πύκνης, τὸν ἀμνόν, ἐν ὀλίγῳ πρὶν εἶχον ἐψησεί, ἐπέβαλλον εἰς τὸν Γεώργιον νὰ παίξῃ διὰ τῆς φλογέρας τρυ ἕνα κλέψικο, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν μάλιστα νὰ τῷ ἀφῆσωσιν ἕνα ἐκ τῶν καλλιτέρων κριῶν, οὓς εἶχον χωρίσῃ, νὰ λάβωσι μαζὺ των. Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ ἐπιταγὴ αὕτη δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἐκτελεσθῆ, ἀλλὰ δυστυχῶς διὰ

τόν Γεώργιον ή επέλεσε ήτον τόσον επιτυχής, ώστε ενός εξ αυτών τόσον πολύ εξήγειρε την ζήλοτυπιαν, ώστε απέφασσε να του κόψη τόν τελευταίον (μικρόν) δάκτυλον, ή όποιος, ως γνωστόν, μόνος αυτός εκτελεί την σπουδαιότεραν εργασίαν περί την εκτέλεσιν ειουδήτινος ζσηματος.

Πρίν όμως εκτελεσθή ή απόφασίς αυτή, ή Γεώργιος με φωνή ικετευτικήν :

— 'Ρέ παιδιά, λέγει, αφήστε με να παιζώ δια τελευταίαν φοράν ένα τραγούδι, δικό μου, και τότε κόψτε μου και τό χέρι ακόμα.

Η παράκλησις έγινετο δεκτή, και τότε ή Γεώργιος με πάθος τό όποιον εμπνέουσιν πολλάκις στιγμαί απέλιπσας και εκδικήσεως συνάμα, έπαξε τό ακόλουθον ζσημα όπερ ή παράδοσις διέσωσεν ήμίν, με όλην του την άφελειαν και τό πάθος.

Σ' αφήμι γρά Ξανθούλα μου
Μας πιάσανε οί κλέφταις.
Ξανθούλα μου σ' αφήνω γρά!
Μαργιά κι 'Αναστασιά
Μας πήρανε τ'α πρόβατα,
Μας πήρανε τ'α γίδια,
Μας πήρανε τό λάγι' άρνι
Με τό χορδόρ κουδοῦνι.
'Εδω μπροστά σ'ο διάσελο
'Εβγάτε να τούς πιάστε.

'Αφού δέ επανέλαθε δις αυτό, οί άλιτήριοι εκείνοι εξέτέλεσαν την απόφασιν των, πλην άλλ' όμως πολύ άργά.

Αί άδελφαί του Γεωργίου, ατινες κατά την στιγμήν εκείνην κατά τό σύνθησε εύρίσκοντο μετά των άλλων νεανίδων εις τό νυχτέρι, όπερ είπομεν άνω, μόλις ήκουσαν ζσημα της φλογέρας, έτρεξαν άμέσως, συνεκάλεσαν τούς χωρικούς και μετέβησαν μετ' αυτών εις τό υποδειχθέν μέρος, όπου μετ' όλίγων ήλθον και οί κλέφταις, οί όποιοι εν τη άκατανόητω δι' αυτούς ταύτη ενέδρα εμπροσόντες, έτράπησαν εις φυγήν, αφού εγκατέλιπον ένα των συντρόφων των τόν όποιον είχε τραυματίση σοβαρώς, πλαγίως επιτεθείσα κατ' αυτού ή Ξανθούλα, ήτις είχε ακολουθήση τούς χωρικούς κρύφα του πατρός της, και χάριν του προσφιλοῦς της έραστοῦ. Ο πατήρ της Ξανθούλας, άγνωσών ότι εν τη αιχμαλωσία εκείνη ήτο και ή υίός του, δέν είχε ακολουθήση την συνοδείαν των χωρικών, ότε όμως ή Ξανθούλα και ή υίός αυτού επιστρέψαντες άνήγγειλαν αυτόν τά γεγονότα, έκπληκτος και οίονει ένεδσ πρό των συμβεβηκότων, και περί του θάρρους της θυγατρός του, άφηκε να βρῦσωσιν εκ χαράς δύο θαλαρά δάκρυα εκ των γεροντικών αυτου όφθαλμών, τά όποια ποτίσαντα δύο τέως μαραινομένης βροδώνεις ειδιδον ζώνη εις νέα άνθη, και ενεκυμάνουν νέους κάλυκας! ...

Ο Γεώργιος ώδήγει επί τέλους την Ξανθούλαν, όπου ή χαρά προσμένει τούς νυμφίους να συνδέση με την Γην..... με τόν Θεόν! ...

Θ. Τζαδέλλας

ΜΩΣΑΙΚΟΝ

Ο Ήλιος είναι 618 χιλ. φορές λαμπρότερος της πανσελήνου, 5 1/2 δέ εκατομμύρια φορές λαμπρότερος του Διός, εύρισκομένου εις την μέσην αυτού από της Γης άπόστασιν, 7 εκατομ. φορές του Άρεως, και 56 δις εκατομ. της Αίγος του Ήνιόχου.

Εκ του ποσού της θερμότητος, όπερ ή ήλιος εκπέμπει προς την Γην, μέρος απορροφάται από της ατμοσφαιρας κατά την δι' αυτής διόδον, μέρος δέ εις την επιφάνειαν της γης φθάνει. Κατά τό διάφορον ύψος ύπερ τόν όρι-

ζοντα του ήλιου είναι ή λόγος του διερχομένου ποσού της θερμότητος προς τό υπό της ατμοσφαιρας απορροφώμενον. Ούτως ώστε όταν ή ήλιος εύρίσκεται εις τό κατακόρυφον, τότε απορροφώνται υπό της ατμοσφαιρας, τά 0,28 της ύπ' αυτού εκπεμπόμενης θερμότητος, τά δέ λοιπά 0,72 φθάνουσιν εις της Γης την επιφάνειν. Όταν εύρίσκεται ή ήλιος εις ύψος 300 ύπεράνω του όριζοντος απορροφάται τό ήμιον υπό της ατμοσφαιρας, όταν δ' ή ήλιος εύρίσκεται εις τόν όριζοντα, απορροφάται τό όλον. Εν συνόλω δ' εις όλην την γην απορροφώνται υπό της ατμοσφαιρας τά 2/3 της όλης υπό του ήλιου προς την Γην εκπεμπόμενης θερμότητος, μόνον δέ 2/3 φθάνουσιν εις την επιφάνειαν αυτής.

Η ελάττωσις της διαμέτρου του ήλιου κατά 1/1000 του σημερινού μεγέθους αυτής, παράγει την ενέργειαν την παραγομένην δι' ακτινοβολίας εις 21000 έτη.

Ο ατμοσφαιρικός αήρ ζυγίζει 770 φορές όλιγώτερον του ύδατος, ήτοι 770 λίτραί άέρος ζυγίζουσιν εν χιλιόγραμμον, όπερ είναι τό βάρος μιας χύτρας ύδατος.

Τό ήμιον του ανθρωπίνου γένους άποτελεί τό γυναικεϊον φύλον, ως άποδεικνύουσιν αι κατά καιρούς εν διαφόροις επικρατείαις γενόμεναι απογραφαι, εξ ών αναλλοίωτων σχεδόν προκύπτει άποτέλεσμα, ότι τά θήλα οισάριθμα τούς άρρεσιν γενώννται, ισάριθμοι δέ και εξ εκατέρων των φύλων συμβαίνουσαι αποβιώσεις. Εκ τούτου συνάγεται συμπέρασμα διά τόν ιστορικόν και τόν φιλόσοφον, ότι νόμος φυσικός και κοινωνικός ή μονογαμία εξ ής προέρχεται ή κανονικός άμφοτέρων των φύλων αριθμός.

Πρώτος όστις διεζεύχθη την έαυτου γυναίκα αναφέρεται Πτολεμαίος ή Φιλάδελφος, διαζευχθείς την περίφημον Άρσινόην.

Κατά τούς πιθανότερους ύπολογισμούς, ή Άττική κατά τόν Ε' αιώνα κατοικείτο υπό 600000 κατοίκων, κατά δέ τόν δ' υπό 550000 ή Βοιωτία τόν δ' αιώνα υπό 200000 ή Εύβοια υπό 150000 ή Μεγαρίς υπό 40000 Φωκίς, Δωρίς και Λοκρίς υπό 70000 ή Αιτωλία υπό 70000, και ή Άκαρνανία υπό 40000. Εν δέ τη Πελοποννήσω, εν μέρη Λακωνική και Μεσσηνία κατοικουν 600000, εν τη Άρκαδία 200000 εν τη Άχαία 75000 εν τη Σικωνία 60000, εν τη Φλιασία 25000, εν τη Κορινθία 50000, εν τη Άργολίδι 150000, εν τη Τοιζηνία 20000, εν τη Έπιδαύρω 20000, εν τη Έρμιονίδι 10000, εν τη Άλία 10000 και εν τη Ήλιδι 150000.

Η δύναμις ήν προσλαμβάνει τό ύδωρ πηγνύμενον, είναι πλέον των 1000 ατμοσφαιρών. Τηλεβόλα εκ παχύτατου οιδήρου πλήρη ύδατος, εκτεθέντα εις τόν παγετόν, διερράγησαν.

Όσω καθαρώτερον είναι τό ύδωρ, τοσοῦτω μάλλον άνθιστάται τη πήξει.

Τά μάλλον ηλεκτρισμένα νέφη έχουσι τά παραδοξότερα οχήματα.

Τινά των νεφών έχουσιν επιφάνειαν μέρ 30 χιλιομ. τετραγ., παχύτητα δέ ύπερ τά 1000 μέτρα.

Η καταγιγ καθαρίζει την ατμοσφαιραν, διότι διαβαίνων ή κεραυνός δια του άέρος παράγει νιτρικόν δέυ, άμα δέ ή ταραχή σειει τόν άέρα, και διάσκορπίζει τας λοιμώδεις αναθυμιάσεις.

Αί αστραπαί εισί συχνότεραι κατά τό θέρος, ελαττοῦνται δέ κατά τό φθινόπωρον, και κατά τόν χειμώνα εισιν όλιγώτεραι ήτοι εάν παραστήσωμεν τόν όλικόν αριθμόν δι' 100, θα έχωμεν τό θέρος 53, τό φθινόπωρον 21, τό έαρ 17 και τόν χειμώνα 9.

Ρεμβόλας.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Τό πολύκροτον του Γιακομέτη έργον, ενθα αναπτύσσεται σωρεία έντυπώσεων, και αναπαράστασις ποικίλων χαρακτήρων, εν τῷ πρώτῳ ιδίως του κ. Άρνωτάκη, φαίνεται λαμβάνων ζωήν, θερμότητα, δράσιν άξίαν ιδιαίτερας εκτιμήσεως. Έρω: πισζόμενος υπό της φρικτής του ήγκλήματος εικόνας, παρίσταται πρό της σύζυγου, πρό του τέκνου του, με την συνλασθησιν της εμαρμένης, ήτις βαρεία καταρρίπτει τούτον εις της απέλιπσας την άδυσσον. Έρω: ήγκλήματος, ήρω: περιπετείαις, ήρω: μετανοίας, εξαγνίζεται εν τη στιγμή των τελευταίων στιγμών, ατινες επί των χειλών του ψυχρόν τόν άρπασμόν πρός την περιλημένην του θυγατέρα απονεκρούσαι. Θύμα παραφοράς, ή Όρράδος, καταπατείται εις της εικτικής την άτιμίαν, και δραπετεύων φέρε: επ' αυτού την σφραγίδα, τό μοιραϊόν στίγμα, τό ατυχές σύμβολον του πεπρωμένου. Βλέπει την σύζυγον του με τό βάρος της άλγεινης άναμνήσεως, προξενεί την φρίκην εις αυτήν την θυγατέρα του, ήτις άγνωστα αυτόν, νομίζει δι εν τῷ προσώπῳ του άνακαλύπτει μορφήν τινά τρούμου, άορίστου φόβου, μυστηρίου φρίκης. Και ή Όρράδος περιβληθείς με της μετανοίας τόν πέπλον προσπαθεί να σφίξη έτι την πιστήν σύζυγον εις την άγκάλην, και να άσπασθή την άγνήν του θυγατέρα! Πλήν, εν τῷ μέσῳ της ποθητής στιγμής, ή ισχύς του θελου νόμου βίπτει νεκρόν τό θυμα, εν τη τελευταία της συνειδήσεως του άναπαύσει, πρό των ποδών των δύο καμφιλτάτων.

Ο κ. Άρνωτάκης είναι κίμητος ως Όρράδος, άμεμπτος εν τη ύποκρίσει, εν τη διατυπώσει του χαρακτήρος, εν τη συναισθησει της πραγματικής άξίας του.

Εν τῷ δράματι τούτῳ αναδεικνυται έκτάκτως και ή κοινωνία ήμῶν, ήτις πολλά χρεώσται εις τόν πρωταθλητήν της σκηνης μας, πολλάκις προσέκάλεσεν επί της σκηνης αυτόν μετ' ένθουσιωδών χειροκροτημάτων και έπευφημιών, δεικνύουσα ούτω την εύγνωμοσύνην πρός την άληθή άξίαν, την άνωπόκροτον ίκανότητα, την ελικρινή εργασίαν, την θερμήν ενέργειαν αυτού ύπερ του θεάτρου εις ή ολοψύχως αφιερώθη.

Η κ. Άρνωτάκη ως Ροζαλία καλλίστη: ή επιμελημένη και φυσική ύπόκρισις και δι ή άπαγγελία της ανέδειξαν αυτήν άνεκαθεν άνταξίαν των προτερημάτων της.

Και ή δεσποινίς Άρνωτάκη μόλις νῦν επιτρανομένη εις τόν άστατον θεατρικόν όρίζοντα, με την ήρεμον εκείνην άφιλειαν, με ύπόκρισιν ήν διακρίνει άγνή τις και άθάδα δεξιότης, με τά χαριτωμένα εκείνα προνόμια εύγενούς νεότητος, με τά προσόντα άτινα λεπτή τις καλλιεργική δύναμις τη δωρίζει, με τό ήθος εκείνο της εύγενούς δειλίας, του μόλι: ύποφαινομένου νεανικοῦ φόβου, αναδεικνύουσι την νεαράν της σκηνης άθλήτριαν ως εικόνα εν ή ανακαλύπτει τις πολλές έλπίδας δια μέλλον εύρό.

Και ή κ. Σταυρόπουλος πολύ καλός, ως και ή κ. Λαζαρίδης ή βροντόφωνος.

ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ ΕΡΜΟΥ

(Τῷ Κῷ Δημητρίῳ Β., Ρωμαίῳ)

Περιελάτουν ήρεμος μίαν αύγην Μαίου
Έντὸς λειμώνος άγλαοῦ πλήρους λαμπρῶν άνθῶων
Ήνθ' ή ροδῆ ή εύσμος παρά τῷ χρώματι του
Και βύαξ έκελάρυζε μεθ' άρμονίας βέων ...
Τά κρύνα ήσαν έκλαμπρα κ' εκεί πλῆσιον ήδον
Χείλην αιμιύλα, εύφωνα, άδρῶν άηδονίδων! ...

Είχον καθήσ' υπό σκιάν περικαλλούς φιλύρας
Και άνεπόλουν έμφροντις τά κάλλη των αίωνων
Τας σιγησάσας πρό πολλοῦ εύμόλους, θείας λύρας
Του Περικλέους τούς καιρούς, και της Σαπφούς τόν
[πόνον...
Και ειδον άλλας εποχάς ώραιας, άλλου κόσμου! ...

Ειδον της Πάρον μάρμαρον ή Σκόπας να λαξεύη
Και Άφροδίτην εύδρουσον, φιλομειδί να πλάττη,
Ήτις από τά όμματα πυρ έρωτος τοξεύη
— Ω, ποία τέχνη παμφαής, ύπερλαμπρος, ύπάτη! —
Ειδον επίσης λάμπουσαν εις κάλλη την Λαίδα
Έχουσαν φῶς του έρωτος, την Κόρινθον πατρίδα...

Αίθνης ότε εθαύμαζον Έρμού τό θεϊον κάλλος
Ήρξατο φεύγουσα εύθῦς ή πλάνος φαντασία,
Και ειδον παρά τῷ Έρμῷ να ύστατ' Έρμῆς άλλος
Και μοι εφάνη ως πιστή ή πρόων όπτασία!
Τοσοῦτον όμοιόμορφος ύπῆρχε και ώραιος
Ο παλαιός ή έκπαγλός, και ή Έρμῆς ή νέος! ...

Είκῶν εκείνην εύγραμμος, καλλιτεχνίας πλήρης,
Κοσμεϊ Μουσεϊον έξοχον — και ταύτην πᾶς τις οίδε —
Είν' έναρμόνιος, λαμπρά και πάντερπνος, θυμῆρος,
Οί δέ πονήσαντες αυτήν καλοῦνται, Ρωμαῖοι!
Άριστοτέχνην' άρρητον όποιον τούτο είναι! ...
Ζῆ ή Έρμῆς, άνέζησαν εκ νέου αι Άθήναι!

Ήδη τό άστρον του Έρμού γλυκύφωτον μαρμαίρει
Μίαν άκτίνα πάγχευσον ήρέμα άκοντίζει.
Ποίαν χαράν εύάγγελον ή λάμπης τούτου φέρει
Και τήλαυγές, ήδύτατον, ώραιον, σελαγίζει! ...
Ω, έορτήν χαρμόσυνον φωτίζει καί άγίαν
Και έχει τόσσην έκφρασιν και τόσσην ήρεμίαν!

Άθήναι Οκτώβριος 1892.

Α. ΓΙΑΚΟΥΜΙΑΝΕ

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

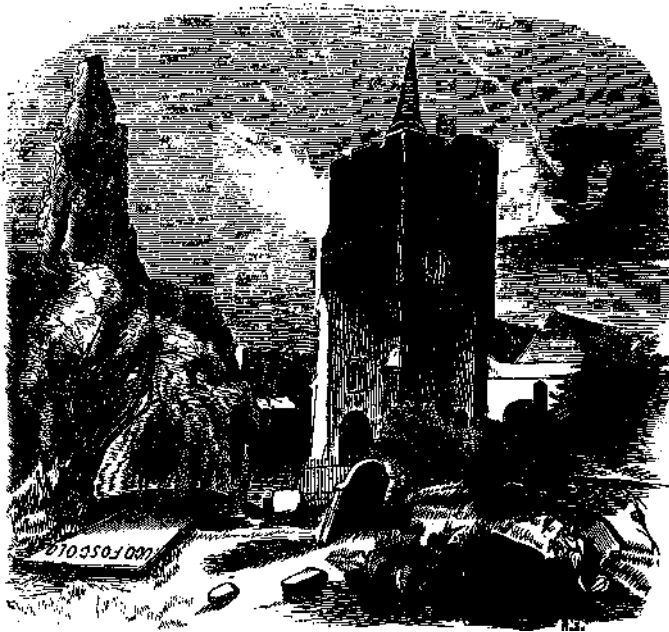
Ο Ήλιος γέρνει ήσυχα με λύπη εις τη δύσι,
Κατάχρυση και γελαστή, και εις όλη τη φύσι.
Και τ' άγεράκι συγανό, άρχίζει να φυσάη,
Την μυρωδιά και τη δροσιά 'ς τη φύσι να σκορπάη.

Όπως ή ήλιος ή χρυσός, τά μάτια μου θαμπώνει,
Τη θάλασσα τόν ούρανό, τά πάντα τά χρυσώνει.
Έτσι κ' εκείνης ή ματιά, θαμπώνει τη ματιά μου,
Μά και γαμίζ' από χαρά την έχαρη καρδιά μου.

Όπως τ' άέρι τη δροσιά, 'ς όλη τη φύσει χύνει,
Έτσι και 'ς τη καρδοῦλα μου δροσιά σκορπά εκείνη,
Και μου γλυκαίνει τη καρδιά, τά στήθη μου δροσιζει,
Και 'ς τό χλωμό μου πρόσωπον, γέλιο, χαρά σκορπίζει.

Μεσολόγγιον

Στ. Μπρίντζας.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

Ὡς τεθλιμμένη εἰκὼν ἀπολεσθείσης μεγάλης καρδίας παρίσταται τάφος, ἐνθα καθεύδουσιν ὄσα ἀλλὰ ζῆ ἀθάνατος ἀνάμνησις. Ἐκεῖ κρύπτεται ἡ μυστηριώδης μεγαλοφυΐα, ἡ ἀποσβεσθεῖσα διάνοια, ἡ μαρανθεῖσα καρδιά, ἡ ἐκλείψασα προσφιλιῆς ὑπαρξίς ἐμπνευσμένον ποιητοῦ, συμπαθοῦς συγγραφέως.

Καὶ ἀποθνήσκουσιν ἐτι προῶρος αἱ μεγάλαι καρδία, καὶ τὰ σελτὰ μνημεῖα, ἐνθα κρύπτουσι τὴν τέφραν των, στολίζουσι τὴν γῆν ὅπως παραδώσωσιν εἰς τὸ μέλλον λαμπροτέρας τὰς ἀναμνήσεις...

ΑΠΟ ΤΗΣ 1ης ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Η ΦΥΣΙΣ
ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΖΕΤΑΙ

ΛΟΓΟΙ ΑΙΓΝΙΑ

Ἐρώτ. Τί πρᾶγμα τιθέμενον ἐπὶ τῆς τραπέζης κόπτεται, ἀλλὰ δὲν τρώγεται;
Ἀπόκρ. Ἡ δέσμη τῶν παιγνιοχάρτων.

Ἐρώτ. Τί πρᾶγμα ἐνῶ αὐξάνεται ταυτόχρονα συντέμνεται;
Ἀπόκρ. Ὁ βίος.

Ἐρώτ. Ἡ Κωνσταντινούπολις τί ἔχει ὡς κέντρον;
Ἀπόκρ. Τὸ ε.

Ἐρώτ. Τί πρᾶγμα δύναται τις ν' ἀναγινώσκη καρποφόρος;
Ἀπόκρ. Ἀνοιγῶν ἐν βιβλίον, καὶ κρατῶν μῆλον, ἀπίδιον, ροδάκινον ἢ σταφυλάς. Οὕτως εἶναι βέβαιος, ὅτι ὁ ἀναγινώσκη πάντοτε καρποφόρος.

Ἐρώτ. Τί πρᾶγμα εὐρίσκει τις ἐλαφρόν, ἐνῶ ἔχει πολὺ βάρος;
Ἀπόκρ. Βαλάντιον πλήρες χρυσοῦ.

Ἐρώτ. Πότε δύναται τις νὰ ἴδῃ πρόσωπόν τι ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ μορφῇ;
Ἀπόκρ. Ὅποτεν φέρῃ προσωπίδα.

Ῥοῦς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΦΥΣΕΩΣ.

Ι. Π. Α. Θήβας. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ἀριθμὸς λαχείου σας 2587. — Ν. Δ. Παρισίους. Ἐπιστολὴ καὶ δελτάριον ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ἀναμένομεν εἰκόνας, ἐτέραν παραγγελίαν μας, καὶ ἐπιστημονικὰς ἀνακοινώσεις. Ἀντιπροσωπεῖαν

ἀποστέλλομεν ταχυδρομικῶς. — Ι. Δ. Μεσολόγγιον. Ἐπιστολὴ καὶ ἐπιταγὴ ἐλήφθη. Ἀπόδειξις ἐν παρόντι φύλλῳ. Εὐχαριστοῦμεν. Δελτικὸν Lagousse ἐστάλη ἐπὶ συστάσει, ὡς καὶ ταχυδρομικῶς σὰς εἰδοποιήσαμεν. Ζητούμενα φύλλα σὰς ἀπεστείλαμεν προχθές. — Γ. Σ. Δικελῆ. Φρ. 66 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ταχυδρομικῶς ἐγράψαμεν. — Π. Α. Νάξου. Ταχυδρομικῶς φύλλα «Φιλοκάλου Πηνελόπης» σὰς ἀπεστείλαμεν προχθές με ἐπιστολὴν μας. — Γ. Α. Κ. Ὀλυντίας. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ταχυδρομικῶς γράφομεν. — Ν. Θ. Τόνιδα. Φύλλα σὰς ἀποστέλλομεν τακτικῶς. Ἐν τούτοις σὰς ἀπεστείλαμεν ἐκ νέου σειρᾶν. — Χ. Ν. Ἀταλάντην. Ἐπιστολὴ μετὰ περιεχομένου ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — κ. Π. Ἀταλάντην. Ἐλήφθη συνδρομὴ παρελθόντος ἔτους. Εὐχαριστοῦμεν. Στείλατε καὶ τρ. ἔτους ἵνα λάβητε μέρος καὶ εἰς κληρώσεις λαχείων. — Κ. Α. Κάϊρον. 20 φρ. ἐλήφθησαν. Ἐγράψαμεν. Χρυσόδετα ἀπεστείλαμεν. — Σ. Μ. Μεσολόγγιον. Ἐλήφθησαν. Ἐχει καλῶς. Ἦσυχεῖτε. — Π. Κ. Λάρνακα. Δελτάριον ἐλήφθη καὶ ἀποροῦμεν. Ταχυδρομικῶς γράφομεν καὶ σειρᾶν φύλλων σὰς ἀποστέλλομεν ἐκ νέου. — Γ. Γ. Τοῦρνο-Σεβερῖνον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ταχυδρομικῶς λαμβάνετε ἀπόδειξιν. — Θ. Κ. Σεβαστοπόλιν. Ἐπιστολὴ καὶ συναλλαγματικὴ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἀναμένομεν καὶ ὑπόλοιπον. — Δ. Μ. Λεβαδείαν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἀριθμὸν λαχείου σας ἐσημειώσαμεν ἐν τῇ προγενεστέρᾳ ἀλληλογραφίᾳ. — Ν. Ν. Βόλον. Συνεστημένη ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶτα.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ Τῷ 25 ΦΥΛΛῳ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

186 ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

$$\frac{1}{3} + \frac{1}{4} = \frac{7}{12}$$

Τὸ ποσὸν τοῦ ἐπαίτου + τὰ $\frac{7}{12}$ + 5 πεντάρ. = 100 πεντ.

» » » » + τὰ $\frac{7}{12}$ = 100 — = 95 »

» » » » + τὰ $\frac{7}{12}$ ἴστω $\frac{12}{12}$ + $\frac{7}{12}$ = τὰ $\frac{19}{12}$

τοῦ αὐτοῦ ποσοῦ τοῦ ἐπαίτου. Ἐὰν τὰ $\frac{19}{12}$ = 95 πεντάρας, $\frac{1}{12}$ = 5 πεντάρας, $\frac{12}{12}$ = 60

πεντάρας.

* Ἄρα ὁ ἐπαίτης εἶχε 60 πεντάρας.

* Ἐλυσεν ἐπιτυχῶς ὁ κ. Μ. Ἀθ. Κοκκινάκης ἐκ Φαρσάλων

187 ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

* Ὁ Μίλων.

188 ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

$$11 + 1 + 1 + 1 = 14.$$

«ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ»

Παροράματα ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ.

1η σελίς στίχ. 16 ἀντὶ περιστρέφει γράφ. περιπέγει
2α σελίς στίχ. 2 ἀντὶ ἐμφυστοῦ γράφ. ἐφρνον.

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν ἡμετέρων κ.κ. συνδρομητῶν καθυστεροῦσιν ἐτι τὴν συνδρομὴν των τοῦ ἤδη τρέχοντος ἔτους, ὅπως εὐαρεστοῦμενοι ἀποστείλωσιν ἡμῖν ταύτην ὡς τάχιστα, εἴτε ἀπ' εὐθείας δι' ἐπιταγῆς, χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους ἢ γραμματοσήμων, εἴτε διὰ μέσου τῶν κ.κ. ἀνταποκριτῶν μας, διότι ἐκτός τοῦ ὅτι βαδίζομεν ἤδη τὸν ὄγδοον μῆνα τοῦ 3ου ἔτους, ὅτε πάντες ὀφείλουσι νὰ ἔχωσι ἀποστελλῆ ταύτην, ἐπειγόμεθα καὶ νὰ τακτοποιήσωμεν τὰς κληρώσεις τῶν λαχείων, εἰς ἃ μόνον οἱ πληρώσαντες ἐγκαίρως τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των θὰ λάβωσι μέρος.

* Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ